களஞ்சியம் – சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Quarterly Peer-Reviewed Open Access Crossref Google Scholar
SJIF Impact Factor 4.355 Multidisciplinary International
: https://doi.org/10.63300/kijts06022026

Vol. 6 No. 02, August 2026, p561-572 | Available online at: www.tamilmanam.in
Original Research Paper

சங்க காலத்தில் மன்னர்களின் கடமைகளும் செங்கோல் ஆட்சியும்: ஓர் விரிவான இலக்கிய-வரலாற்று ஆய்வு

Kings' Duties and Righteous Governance in the Sangam Age:
A Comprehensive Literary-Historical Study

முனைவர் ப.லெட்சுமி,
தமிழாய்வுத் துறை, உதவிப்பேராசிரியர்,
ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி கல்லூரி திருச்சி 620 002
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது
Dr.P.Lakshmi*,
Assistant professor, Department of Tamil,Shrimati Indira Gandhi College,
(Affiliated with Bharathidasan University), Tiruchirappalli-2, Tamil Nadu,India
*Email: lakshmi@sigc.edu, **ORCiD:** 0009-0007-2115-151X*

Article history
Received: 20-08-2026
Revised: 20-08-2026
Accepted: 27-08-2026
Published: 28-08-2026
*Corresponding Author
Email:
lakshmi@sigc.edu

Abstract: Kings played an important role in the political, social, and economic life of Sangam-age Tamil Nadu. A king was not only a ruler but also a protector of the people and a promoter of their welfare. Sangam literature provides valuable information about the duties and good governance practices of the kings. The main duty of a king was to protect the country and its people from enemies, theft, violence, and natural disasters. Forts such as wall forts, land forts, water forts, forest forts, and hill forts were used for the safety of the kingdom. Kings also took steps to improve the livelihood of the people by developing water resources, constructing ponds and wells, and encouraging agriculture. Kings collected taxes and customs duties in a reasonable manner and used the revenue for the welfare of the people. They followed a moderate taxation system without causing hardship to the public. Thus, Sangam-age kings focused on justice, protection, public welfare, agriculture, and economic development. This system of fair and just administration was known as “Sengol Rule” (Just Rule). Sangam literature clearly reflects the kings’ responsibility towards their people and their principles of good governance.

Keywords: *Sangam Age, Kings, Duties of Kings, Good Governance, Public Welfare, National Security, Sengol Rule.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

சுருக்கவுரை

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் மன்னர்களின் பங்கு மிகவும் சிறப்புமிக்கதாக இருந்தது· மன்னன் நாட்டை ஆட்சி செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், மக்களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும் முன்னேற்றத்திலும் அக்கறை கொண்டிருந்தான்· நாடுகாவல், குடியோம்பல், பகைவரைத் தடுத்தல், நீதி வழங்குதல், குற்றங்களை ஒடுக்குதல் போன்றவை மன்னர்களின் முக்கியக் கடமைகளாக விளங்கின· நாட்டைப் பாதுகாப்பதற்காக மதில், நிலம், நீர், காடு, மலை ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரண்கள் அமைக்கப்பட்டன· மேலும், மக்களின் வாழ்வாதாரம் சிறக்க குளங்கள், கிணறுகள் அமைத்தல், நீர்வளத்தைப் பெருக்குதல், நிலங்களைப் பண்படுத்துதல், வேளாண்மையை மேம்படுத்துதல் போன்ற பணிகளையும் மன்னர்கள் மேற்கொண்டனர்· மக்களிடமிருந்து அளவான வரியைப் பெற்று, அரசின் வருவாயை மக்களின் நலனுக்காகப் பயன்படுத்துதல் மன்னர்களின் மற்றொரு முக்கியக் கடமையாகும்· இதன் மூலம் சங்ககால மன்னர்கள் பாதுகாப்பு, நீதி, பொருளாதாரம் மற்றும் மக்கள் நலன் ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி ஆட்சி செய்தனர்· மக்களின் நலனை மையமாகக் கொண்டு செங்கோல் முறையில் ஆட்சி செய்த மன்னர்களின் சிறப்பை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன·

முதன்மைச் சொற்கள்: மன்னர்களின் கடமைகள், நாடுகாவல், குடியோம்பல், செங்கோல் ஆட்சி, மக்கள் நலன், நாட்டுப் பாதுகாப்பு, நீர்வளம் மற்றும் வேளாண்மை·

1. முன்னுரை

பண்டைய சங்ககாலத் தமிழகம் இயற்கை வளங்களின் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்தது· மலை வளம், கடல் வளம், காட்டு வளம், ஆற்று வளம் ஆகிய இயற்கை நன்மைகள் நாட்டின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பிற்கு வலு சேர்த்தன· உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கும், பல்வேறு கைத்தொழில்களை வளர்ப்பதற்கும் உகந்த சூழல் நிலவியபோதிலும், நாட்டின் வளங்களை அயல்நாட்டுப் பகைவர்கள் கவராத வண்ணம் பாதுகாப்பதற்கும், சமூக அமைதியைப் பேணுவதற்கும் ஒரு வலுவான நிருவாக அமைப்பு அவசியமாக இருந்தது· உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களையும் கைத்தொழில் பண்டங்களையும் பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவும், தேவையான பிற நாட்டுப் பொருள்களைத் தன் நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்யவும் கட்டுப்பாடுகளுடன் கூடிய ஓர் அரசு அமைப்பு தேவைப்பட்டது·

அத்தகைய சிறப்பான அமைப்பே 'அரசு' என்றும், அதன் தலைமைப் பொறுப்பை வகித்து இயக்குபவன் 'அரசன்' என்றும் அழைக்கப்பட்டான். அரசனுக்கு நிருவாக ரீதியாக வழிகாட்டவும், தக்க சமயத்தில் உத்தமமான ஆலோசனைகளை வழங்கவும் அமைச்சர்கள் செயல்பட்டனர். அரசாங்க ஆணைகளைச் செயலாக்கி மக்களின் நலனைப் பேண அரசு அலுவலர்கள் உறுதுணையாக இருந்தனர். சங்க காலத்தில் தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த மூவேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும், அமைச்சர்கள் மற்றும் அலுவலர்களுடன் இணைந்து குடிமக்களின் பாதுகாப்பிலும் நலனிலும் முழு ஈடுபாட்டுடன் செயல்பட்டனர். அறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த இத்தகைய செம்மையான நிருவாக முறையே 'செங்கோல் ஆட்சி' என இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்றது.

2. மன்னர்களின் முதன்மைக் கடமைகள்

சங்ககால வேந்தர்கள் குடிமக்களைக் காக்கும் பணியையே தங்களின் முதன்மையான வாழ்வியல் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் மற்றும் அறநூல்களின் அடிப்படையில் மன்னர்களின் முதன்மைக் கடமைகளை ஆறு பிரதானப் பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம்[1]:

1. **நாடு காவல்**: நாட்டின் எல்லையையும் எல்லைக்குள் வாழும் மக்களையும் அச்சுறுத்தல்களிலிருந்து பாதுகாத்தல்.
2. **குடியோம்பல்**: மக்களின் அன்றாடப் பொருளாதார, வாழ்வியல் தேவைகளை நிறைவேற்றி அவர்களைப் பேணுதல்.
3. **பகை தெறுதல்**: நாட்டின் அமைதிக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டுப் பகைவர்களை அழித்தல்.
4. **முறை செய்தல்**: நடுநிலைமையோடு வழக்குகளை ஆராய்ந்து நீதியை நிலைநாட்டி முறையான தண்டனை வழங்குதல்.
5. **ஈதல்**: வறியவர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் கொடை வழங்கிப் புரத்தல்.
6. **அடுதல்**: போர்க்களத்தில் வீரத்தை வெளிப்படுத்திப் பகைவரை வீழ்த்துதல்.

இக்கடமைகள் அனைத்தையும் அரசர்கள் செவ்வனே நிறைவேற்றுவதே ஒரு நாட்டின் அமைதிக்கும் செழிப்புக்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது.

3. நாடுகாவலும் அரண் அமைப்புகளும்

நாட்டைக் காக்கும் கடமையில் அரண்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது· ஒரு நாட்டின் தலைநகரமும் எல்லைகளும் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டுமாயின், அங்குப் பலவகை அரண்கள் கட்டமைக்கப்பட வேண்டும்· சங்க காலத்தில் அரசர்கள் ஐந்து வகையான அரண்களை உருவாக்கிப் பராமரித்தனர்·

. மதில் அரண் 2. நில அரண் 3. நீர் அரண் 4. காட்டு அரண் 5. மலை அரண்

இயற்கையும் செயற்கையும் இணைந்த இத்தகைய அரண்களின் முக்கியத்துவத்தைத் திருவள்ளுவர் தம் குறட்பாவில் பின்வருமாறு சுட்டுகின்றார்[1]:

மணி நீரும் மண்ணனும் மலையும் அணிநிழற்
காடும் உடையது அரண் (திருக்குறள் 742)

அரண் வகை	பெயர்க் காரணம் / இயல்பு	பாதுகாப்புச் சிறப்பு	இலக்கியச் சான்று
மதில் அரண்	புரிசை, எயில், இஞ்சி என அழைக்கப்படும் செங்கல்/செம்பு உறுதியான சுற்றுச்சுவர்·	பகைவர் படைகள் நகருக்குள் ஊடுருவுவதைத் தடுத்தல், மறைந்து நின்று அம்பு எய்தல்·	புறநானூறு 201, கம்பராமாயணம்[1]
நில அரண்	மதிலுக்கு வெளியே அமைக்கப்பட்ட வெட்ட வெளியான பரப்பு·	பகைவர் படைகள் பாசறை அமைத்துத் தங்குவதைத் தடுத்தல்·	புறநானூறு (கானப்பேரெயில்)[1]
நீர் அரண்	மதிலைச் சுற்றி ஆழமாக வெட்டப்பட்ட அகழி, ஆறு அல்லது கடல் நீர்நிலை·	பகைவர் மதிலை நேரடியாக நெருங்க முடியாமல் தடுத்தல்·	புறநானூறு 20[1]
காட்டு அரண்	'கடிமிளை' எனப் படும் அடர்ந்த முள் மரங்கள் கொண்ட காவற்காடு·	தன்னாட்டு வீரர்கள் மறைந்து நின்று தாக்குதல் நடத்த உதவுதல்·	புறநானூறு[1]

KALANJIYAM

மலை அரண்	ஏற முடியாத செங்குத்தான குன்றுகளும் உச்சி நீர்வளமும் கொண்ட இயற்கை அரண்.	நீண்ட கால முற்றுகையின் போதும் போதிய உணவும் நீரும் பெறுதல்.	புறநானூறு (பறம்பு மலை)[1]

3.1. மதில் அரண்

அரசன் தன் நாட்டைப் பகைவர்களிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கு மிகவும் உதவியாக இருப்பது அந்நாட்டின் மதில் அரண் ஆகும். மதில் சுவர்களுக்கு இலக்கியங்களில் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன:

- **புரிசை**: நகரைச் சூழ்ந்து அமைக்கப்படும் நீண்ட மதில் சுவர்.
- **எயில்**: போரில் வில் வீரர்கள் மதில் மேடை மேல் நின்று மறைந்து அம்பு எய்தற்குரிய புழைகளை (துளைகளை) உடைமையால் 'எயில்' எனப் பெயராயிற்று.
- **இஞ்சி**: செம்பை உருக்கிச் சாந்தாக வார்த்துச் செங்கல்லினால் திண்மையாகக் கட்டப்பட்டமையால் 'இஞ்சி' எனப்பட்டது.

இக்கருத்தினைப் புறநானூற்று அடிகள் உறுதிசெய்கின்றன:

செம்புனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை (புறநானூறு 201)[1]

கம்பராமாயணத்திலும் இத்தகைய மதில் அரண் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகின்றது:

செம்பிட்டு செய்த இஞ்சித் திருநகர் (கம்பராமாயணம், கும்பகர்ணன் வதை படலம் 234)

கொடுமைகளை நீக்கிக் குடிகளுக்கு நன்மைகள் செய்கின்றவனே அரசன் ஆவான். நம்பிக்கை உள்ள சேனை, எதிரிகள் பலர் முற்றுகையிட்டாலும் எளிதில் அழிக்க முடியாத எல்லைப்புறப் பாதுகாப்பு, நிறைந்த செல்வச் செழிப்பு ஆகிய இம்மூன்றும் அரசருக்குச் சிறந்த உறுப்புகளாகும் என்பதனைத் திரிகடுகம் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது:

பத்திமை சான்ற படையும் பலர் தொகினும்
எத்துணையும் அஞ்சா எயிலரனும் – வைத்தமைத்த
எண்ணின் உலவா விழுநிதியும் இம்மூன்றும்
மண்ணாளும் வேந்தர்க்கு உறுப்பு (திரிகடுகம் 100)

மதில்கள் உயரம், அகலம், திண்மை, கடத்தற்கு அருமை ஆகிய இந்நான்கு இயல்புகளையும் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்பதனைத் திருவள்ளுவர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்[1]:

உயர் வகலந் திண்மை அருமையிந் நான்கின்
அமை வரண் என்றுரைக்கும் நூல் (திருக்குறள் 743)

குடிமக்களுக்குப் பகைநாட்டு அரசனால் துன்பம் நேராத வகையில் பலவிதமான அரண்களை அமைத்துக் காத்தவன் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆவான். இதனைப் புறநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன[1]:

அம்பு துஞ்சும் கடியரனால்
அறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினை (புறநானூறு 20)

3.2. நில அரண்

ஒரு அரசன் தன் நாட்டைப் பகைவர்கள் வென்றுவிடாமல் இருப்பதற்காக மதில் சுவர்களைக் கட்டியிருப்பான். அம்மதிலைப் பகைவர்கள் எளிதில் பற்றாதிருக்கும் பொருட்டு, மதிலுக்கு வெளிப்புறத்தே வெட்ட வெளியாக விடப்பட்ட கொடுமையான நிலப்பரப்பு 'நில அரண்' எனப்படும். மதிலின் வெளிப்பகுதியில் நெடுந்தொலைவில் இத்தகைய நில அரண் அமைந்திருக்கும். இதனால் பகைவர்கள் தங்கள் படையுடன் தங்கிப் போர் செய்வதற்கு இடம் இருக்காது; அதனால் பகை அரசர்கள் மதிலை முற்றுகையிட முடியாது. ஆகவே, சங்ககால மன்னர்கள் தம் நாட்டில் நில அரண் அமைப்பதையும் அதனைப் பாதுகாப்பதையும் தங்களின் தலையாய கடமையாகக் கருதினர்.

3.3. நீர் அரண்

நீர் அரண் என்பது மதிலைப் பகை அரசர்கள் அடையாமல் இருப்பதற்காக, மதிலுக்குப் புறத்தே அகழி, ஆறு, கடல் இவற்றுள் ஒன்றினைப் பாதுகாப்பு கருதி மன்னன் அமைத்திருப்பதாகும். இத்தகைய நீர் நிலைகளில் முதலைகள் போன்ற ஆபத்தான விலங்குகள் பேணப்பட்டுப் பாதுகாப்பு மேலும் அதிகரிக்கப்பட்டது.

3.4. காட்டு அரண்

காட்டு அரண் என்பது தம் நாட்டு வீரர்கள் பகைவர்களுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து நின்று போர் புரியவும், பகைவர்கள் தன் நாட்டிற்குள் வராமல் தடுக்கவும் ஏற்ற முள் மரங்கள் அடர்ந்த காடாகும். பொதுவாக மலையை அடுத்துக் காட்டு அரண் அமைந்திருக்கும்; மலை இல்லாத இடங்களில் அகழிக்கு அப்பால் அமைந்திருக்கும். இது 'காவற்காடு' அல்லது 'கடிமிளை' என்று அழைக்கப்படும்.

https://doi.org/10.63300/kijts06022026.52

வேங்கை மார்பன் என்னும் குறுநில மன்னனால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட கானப்பேரெயில் என்ற நாடு நில அரண், நீர் அரண், காட்டு அரண்களைக் கொண்டு விளங்கியதனைப் புறநானூற்று அடிகள் விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன[1]:

நிலவரை யிறந்த குண்டு கண்ணழி – நீர் அரண்
வான்றோய் வன்ன புரிசை விசும்பின் – நில அரண்
மீன் பூத்தன்ன அருவு ஞாயிற்
கதிர் நுழை கல்லா மரம்பயில் கடிமிளை - காட்டு அரண்
அருங்குறும் புடுத்த கானப் பேரெயில்
கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
இரும்புணீரினு மிட்டற் கரிதென
வேங்கை மார்பனிரங்க வைகலும் (புறநானூறு)[1]

3.5. மலை அரண்

மலை அரண் என்பது பகைவர்களால் ஏற முடியாததும், பல்வேறு கடக்க முடியாத தடைகளைக் கொண்டதுமாகும். இம்மலை அரண் போதிய உணவும் உறைவிடமும் உச்சியில் உடைய உயர்ந்த தனிக்குன்றாக இருக்கும். சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்கள் பலர் இம்மலை அரண்களைப் பெற்றிருந்தனர். இம்மலையை உடைய நாட்டிற்கு இம்மலைகளாலேயே பெயர் வழங்குவதும் உண்டு (எ.கா. பாரி மன்னனின் பறம்பு மலை).

4. நாடுகாவலின் பல்வேறு பரிமாணங்கள்

நாடுகாவல் என்பது வெறும் எல்லைப் பாதுகாப்போடு நின்றுவிடாமல், குடிமக்களின் உள்நாட்டு வாழ்வியல் பாதுகாப்பையும் உள்ளடக்கிய ஆறு முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது[1]:

1. பகைவர்களிடமிருந்து குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல்[1]
2. இயற்கைச் சீற்றங்களிலிருந்து பாதுகாத்தல்[1]
3. தன்னாட்டுத் தீயோரிடமிருந்து பாதுகாத்தல்[1]
4. களவை ஒடுக்குதல்[1]
5. கொலை, களவு போன்ற குற்றங்களைத் தடுத்தல்[1]
6. மிகையாக அரசிறை (வரி) வாங்காது மக்களுக்கு நலஞ்செய்தல்

4.1. பகைவர்களிடமிருந்து குடிமக்களைப் பாதுகாத்தல்

காட்டில் வாழும் புலி தான் ஈன்ற குட்டிகளைப் பிற விலங்குகள் கவராதவாறு காப்பது போல, சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் தன் நாட்டு மக்களைப் பகைநாட்டு அரசர்கள் அடிமையாக்காமல் பாதுகாத்தான் என்பதைப் புறநானூற்று அடிகள் சுட்டுகின்றன[1]:

புலி புறங் காக்கும் குறளை போல
மெலிவில் செங்கோல் நீ புறம் காப்ப (புறநானூறு 42)[1]

இக்கருத்தை விளக்கும் முனைவர் கு. சிவப்பிரகாசம், *"சங்க காலத்திலும் அதற்கு முந்தைய காலத்திலும் ஒட்டுமொத்த மனித வாழ்க்கையின் உச்சமாகக் கருதப்பட்டவன் மன்னவன் என்னும் அதிகாரக் குறியீடு ஆகும். பலதரப்பட்ட மக்களையும் பஞ்சம், பட்டினி, பசி போன்ற கொடூர உணர்விலிருந்து காப்பாற்றும் பொறுப்பு மன்னனுக்கு உரியது. இரவலர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் பொருள் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவதோடு பகை மன்னர்களிடமிருந்து நாட்டை மீட்டுப் பாதுகாப்பது பெரும் கடமையாக இருந்தது"* என்று குறிப்பிடுகின்றார்·

4.2. தன்னாட்டுத் தீயோரிடமிருந்து பாதுகாத்தலும் குற்ற ஒடுக்கலும்

தொண்டைமான் இளந்திரையன் அறம்மிக்க ஆட்சி நடத்தியவன் ஆவான்· அவனால் காவல் செய்யப்பட்ட நாட்டில், அவனது படையின் ஆற்றலால் வழிச்செல்வோரைத் துன்புறுத்திக் களவு செய்யும் கொடியவர்கள் இல்லை· மேலும், இடி, பாம்பு, காட்டு விலங்குகள் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் துன்பமும் அங்கு இல்லை என்பதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை சுட்டுகின்றது[1]:

அத்தம் செல்வோர் அலரத் தாக்கி
கைப் பொருள் வெளவும் களவு ஏர் வாழ்க்கைக்
கொடியோர் இன்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்
உருமும் உரறாது அரவும் தப்பா
காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா (பெரும்பாணாற்றுப்படை)[1]

வாழ்வாதாரங்களையும் பாதுகாப்பையும் கொடுக்கும் மன்னன், மக்களுக்கு நல்லொழுக்கங்களையும் உயர்ந்த இலட்சியங்களையும் வாழ்க்கை மேம்பாட்டையும் உணர்த்தி, நல்லவரை இன்பமடையச் செய்தலும், அல்லாதவரை ஒறுத்து (தண்டித்து) நல்லொழுக்கங்களை நிலவச் செய்தலும் மன்னனின் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டன· இதனைத் திரிகடுகப் பாடல் உறுதிசெய்கின்றது[1]:

கோல் அஞ்சி வாழும் குடியும் குடிதழீஇ
ஆலம் வீழ் போலும் அமைச்சனும்
வேலின்கடைமணிபோல் திண்ணியான்
காப்பும்இம் மூன்றும்
படைவேந்தன்பற்றுவிடல் (திரிகடுகம் 33)[1]

4.3. வழிப்பறிக் களவு ஒழிப்பு மற்றும் வணிகப் பாதுகாப்பு

தொண்டைமான் இளந்திரையன் மலையில் விளையும் பொருள்களும் கடலில் விளையும் பொருள்களும் கொண்டுவரப்படும் வணிக வழிகளில் காவற்படை அமைத்துக் காத்தான். இக்காவலர்கள் வழிப்போக்கர்களைக் கொள்ளையரிடமிருந்து காப்பதைத் தம் முதன்மைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். மிளகுப் பொதிகளைத் தாங்கிச் செல்லும் வணிகச் சாத்துக்கள் (கழுதைச் சாத்து) செல்லும் பெருவழிகளில் காவல் அமைந்திருந்ததனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன[1]:

புணர் பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோம்புறத்
தணர்ச் செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும் (பெரும்பாணாற்றுப்படை 39)[1]

4.4. மிதமான வரிக் கொள்கையும் மக்கள் நலனும்

குடிமக்களை வருத்தி வரிபெற்று வாழும் நாட்டை விடக் காடே நல்லது என்ற எண்ணம் அக்காலத்தில் இருந்தது. வெளிப்படையான, முறையான, மிதமான வரிக் கொள்கையே சிறந்தது என்றும், பொன்முட்டையிடும் வாத்தினைக் கொன்றுவிடுவது மடமை என்றும் உணர்த்தப்பட்டது. அரசன் மக்களிடமிருந்து பெறும் வரியைக் கொண்டு நடுநிலைமையுடன் செயல்பட வேண்டும்; வழக்கமாக வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கினை மக்களிடமிருந்து வரியாக வசூலித்தனர்.

படுவதுண்டு பகலாற்றி
இனிது ருண்ட சுடர் நேமி
முழு தாண்டோர் வழிகாவல் (புறநானூறு 17: 6-9)[1]

என்ற புறநானூற்று அடிகள் மன்னனின் முறையான ஆட்சிக் காவலையும் வரிக் கோட்பாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றன.

5. அரசாங்க வருவாயும் நிதி மேலாண்மையும்

சங்க காலத்தில் அரசாங்கத்தின் நிருவாகப் பராமரிப்புக்கும் மக்கள் நலப் பணிகளுக்கும் தேவையான நிதி பல்வேறு மூலங்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டது.

வருவாய் ஆதாரம்	**வசூல் முறை / விளக்கம்**	**நிருவாகப் பயன்பாடு**
குடிமக்கள் வரி (இறை)	வேளாண் விளைச்சல் மற்றும் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு (1/6).	பொது நிருவாகம் மற்றும் அமைதிப் பராமரிப்பு.

சுங்கவரி (உல்கு)	எல்லைப்புறங்கள் மற்றும் துறைமுகங்களில் வணிகப் பொருட்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வரி·	வணிகச் சாலைகள் மற்றும் துறைமுகப் பராமரிப்பு·
திறைப் பொருள்	தோல்வியடைந்த குறுநில மன்னர்கள் செலுத்திய ஆண்டு கப்பம்·	இராணுவப் பலப்படுத்துதல் மற்றும் அவசரகால நிதி·
துணை வருவாய்கள்	புதையல்கள், போர்க்களக் கைப்பற்றல்கள், வாரிசற்ற சொத்துக்கள்·	பொதுக் கருவூலத்தை வலுப்படுத்துதல்·

முனைவர் அ. தட்சிணாமூர்த்தி தம் ஆய்வில், *"மக்கள் செலுத்திய வரியும், பகைவர் கொடுத்த கப்பமும், கடல் வாணிகர் கொடுத்த உலுக்கும் (சுங்கமும்) அரசனுடைய முக்கிய வருவாய்கள் ஆகும்"* எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்·

5.1. வரிக் கோட்பாடும் சுக்கிரநீதிக் கருத்தும்

குடிமக்களின் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கை அந்நாட்டு அரசன் வரியாகப் பெறுதல் வேண்டும்· ஒரு அரசன் சிறந்த அறிவாற்றல் உடையவனாக விளங்க வேண்டும்· அவன் புதிய வழிகளால் குடிமக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்தக்கூடியவனாக இருக்க வேண்டும்· அரசனின் நல்லாட்சியில் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் தம் வருவாயிலிருந்து உரிய வரியைத் தாமே அரசனைத் தேடிச் சென்று கொடுப்பார்கள்· அதுமட்டுமல்லாமல், அவ்வரிப் பணத்தைப் பகுதி பகுதியாகக் கொடுக்கவும் வழிவகை செய்யப்பட்டிருந்தது· இவ்வாறன்றித் தன் அரசு அலுவலர்களால் வலிய முறையில் வரியைக் கவர்தல் அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் பெரும் கேட்டை விளைவிக்கும்·

வரி வசூலிக்கும் முறை குறித்து சுக்கிரநீதி / விதுரநீதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது[1]:

"தேனீ எப்பொழுதும் மலர்களைச் சேதப்படுத்தாமலும் தனக்குத் தேவையான அளவு மட்டும் தேனை எடுத்துச் சேகரிக்கும்; அது போன்றே அரசனும் மக்களை நலியச் செய்யாமல் அளவிற்குட்பட்டு மென்மையான வரித்தொகையை வசூலிக்க வேண்டும்"[1]

6. உள்கட்டமைப்பு வளர்ச்சி, நீர்வள மேலாண்மை மற்றும் வேளாண்மை

அரசன் தன் கடமைகளைச் செய்வதற்கு முழுத்துணை புரிந்தமையின் உள்கட்டமைப்புப் பணிகள் 'கடமை' எனப்பட்டன· நாட்டில் வாழும் மக்கள் நீர்வளம் குறையாமலிருக்கவும்,

https://doi.org/10.63300/kijts06022026.52

உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி பெருகவும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சிறுபஞ்சமூல ஆசிரியர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்[1]:

குளந் தொட்டுக் கோடு பதித்து வழி சீத்து
நிலந்தொட்டு உழுவயல் ஆக்கி வளந்தொட்டுப்
பாகுபடும் குணற்றோடு என்றிவ்வைம் பால படுத்தான் (சிறுபஞ்சமூலம் 7)[1]

சிறுபஞ்சமூலம் சுட்டும் அரசரின் ஐந்து முதன்மை உள்கட்டமைப்புக் கடமைகள்[1]:

1. தண்ணீர் பற்றாக்குறை ஏற்படாத வண்ணம் ஆழமான நீர் நிலைகளையும் குளங்களையும் தோண்டுதல்·
2. மரக்கன்றுகளை நட்டு, குளக்கரைகளைப் பலப்படுத்தி நிழலும் வளமும் பெருக்குதல்·
3. மக்கள் மற்றும் வணிகர்கள் பாதுகாப்பாகச் செல்ல மேடு பள்ளங்களையும் முட்புதர்களையும் அகற்றி வழிகளைச் சீரமைத்தல்·
4. தரிசு நிலங்களைப் பண்படுத்தி உழவுக்கு ஏற்ற நன்செய் நிலங்களாக மாற்றுதல்·
5. குடிநீருக்காகவும் பாசனத்திற்காகவும் சுற்றிலும் கல்லால் கரைகட்டப்பட்ட உறைக்கிணறுகளைத் தோண்டுதல்·

இத்தகைய ஐவகை தருமங்களைச் செய்யும் மன்னன் சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் பேரின்பத்தை விளைவிப்பவன் ஆகின்றான்·

7. முடிவுரை

சங்ககால ஆட்சியில் மன்னன் மக்களின் உயிராகவும், மக்கள் மன்னனின் உயிராகவும் கருதும் பிணைப்பு நிலவியது· குடிமக்களின் நலனிலும் முன்னேற்றத்திலும் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் மன்னனின் கடமைகள் அளப்பரியனவாகும்· நாட்டு மக்களைப் பஞ்சம், பசி, பட்டினி போன்ற கொடூர உணர்வுகளிலிருந்து காப்பாற்றும் கடமையுணர்வு அரசனுக்கு உரியதாக இருந்தது· இப்படித் தனது குடிமக்களைப் பாதுகாத்ததினால் தான் அரசன் 'காவலன்' எனக் கருதப்பட்டான்· பகை அரசர்களிடமிருந்து நாட்டையும் மக்களையும் பாதுகாப்பது பெரும் கடமையாகக் கருதப்பட்டது· மனிதனின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகிய அடிப்படை தேவைகள் தன் நாட்டு குடிமக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வது மன்னனின் தலையாய கடமையாகும்· அதனால் தான் அரசன் தன்னாட்டில் நீர்வளம் பெருக்குதல், உழவுத் தொழில்கள் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்பதில் அக்கறையுடன் செயல்பட்டுத் தன் கடமைகளை நிறைவேற்றினான்·

மன்னருடன் நட்புரிமை கொண்ட புலவர் பெருமக்கள், மன்னர்களின் நற்செயல்களைக் கண்டும், அவர்கள் கடமைகளைச் செம்மையாகச் செய்து செங்கோல் ஆட்சியினைத் திறம்பட புரியும் பாங்கினைக் கண்டும் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடல்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். இதன் மூலம் சங்ககால அரசர்கள் தம் கடமையுணர்விலிருந்து ஒரு சிறிதும் வழுவாமல் செங்கோல் ஆட்சி புரிந்தமையை உணர முடிகின்றது.

8. பார்வை நூல்கள் (MLA Style 9th Edition)

1. அவ்வை துரைசாமி பிள்ளை, உரையாசிரியர். *புறநானூறு*. கழக வெளியீடு, 1949.
2. அரங்க இராமலிங்கம். *சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்*. பாரதி புத்தகாலயம், 2016.
3. கதிர் மகாதேவன், உரையாசிரியர். *திரிகடுகம்*. பூம்புகார் பதிப்பகம், 2005.
4. கதிர் மகாதேவன், உரையாசிரியர். *சிறுபஞ்சமூலம்*. பூம்புகார் பதிப்பகம், 2005.
5. கதிர்முருகு, உரையாசிரியர். *பெரும்பாணாற்றுப்படை*. முல்லை நிலைய வெளியீடு, 2008.
6. கம்பன். *கம்பராமாயணம் (கும்பகர்ணன் வதை படலம்)*. சாரதா பதிப்பகம், 2012.
7. சிவப்பிரகாசம், கு. *புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்*. இளங்கனி பதிப்பகம், 2015.
8. தட்சிணாமூர்த்தி, அ. *தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்*. ஐந்திணை பதிப்பகம், 2010.
9. பரிமேலழகர், உரையாசிரியர். *திருக்குறள்*. திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1970.
10. *விதுர நீதி - சுக்கிரநீதிச்சாரம்*. பாரத் பதிப்பகம், 2018.

9. ஆசிரியர் அறிவிப்பு (Author's Declaration – Conflict of Interest)

இக்கட்டுரையின் ஆசிரியர், இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கம் தொடர்பாக எவ்வித தனிநல முரண்பாடும் (Conflict of Interest) இல்லை என்று உறுதி அளிக்கின்றார். இக்கட்டுரை எவ்வித வெளிநிறுவன நிதி உதவியையும் பெறாமல், முழுக்க முழுக்க ஆசிரியரின் சொந்த ஆய்வு முயற்சியின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அனைத்து மூலநூல் மேற்கோள்களும், செய்யுள்களும், ஆய்வுத் தரவுகளும் உரிய இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டு, MLA 9-ஆம் பதிப்பு முறையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன.

KALANJIYAM